

Emlékművet avatott a Vértesi Erdő Zrt.

Társaságunk, a Vértesi Erdő Zrt. emlékművet állított azoknak a magyar honvédeknek, akik a Vértesben – saját hazájukért harcolva – vesztették életüket 1945 januárjában az oroszokkal vívott harcokban.

Az emlékmű felavatására 2013. január 22-én került sor, Vérteskozmán. Az ünnepséget *Kocsis Mihály*, a Vértesi Erdő Zrt. vezérigazgatója nyitotta meg. Beszédében hangsúlyozta, a vértesi erdészek a rájuk bízott erdők gondozása mellett még két dologra vállalkoztak. Egyrészt, a működési területükön lévő épített környezet megóvására, másrészt új emlékhelyek, kultúrtörténeti érdekességek létrehozására. „A múlt erőt ad, de egyben kötelez” – idézte Roszner István báró I. világháborús jász-kun huszár, aranyarkantyús vitéz háborús naplójának befejező sorait. Ez a rendezvény első állomása volt annak a vállalkozásnak, amikor új emlékhelyeket hozunk létre azon múltbeli, történelmi események megörökítésére, amelyek méltóak és megérdemlik az utókor tiszteletét.

Az avatóünnepségen *dr. Semjén Zsolt* nemzetpolitikáért felelős miniszterelnök-helyettes is köszöntötte a megjelenteket. Emlékeztetett arra, hogy a magyar nemzet többször kivívta a világ elismerését, a második világháború után azonban más volt a megítélésünk, mert a vesztesek oldalán harcoltunk, és „a történelmet mindig a győztesek írják”. A megszállók és a hatalomba ültetett csatlósaiak szemében bűnös volt a súlyos csatákat vívó magyar hadsereg minden tagja, a tábormoktól a honvédig. Áldozatok és hősök csak kommunisták lehettek. *Horthy Miklós* hadseregét még említeni sem volt tanácsos. Így csend honolt, pedig nemigen akadt csa-

Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes és Kocsis Mihály vezérigazgató

lád, amelyben ne gyászoltak volna apát, fiút, testvért az itt maradtak – fogalmazott a miniszterelnök-helyettes.

Dr. Semjén Zsolt köszönetet mondott mindenkinek, aki a múlt feltárásán munkálkodik és fontosnak tartja, hogy az utókor elé igazi példaképeket állíthassunk.

Az ünnepség idején a helyszínen állomásozott a 13. Doni Emlékmenet, korhű katonai ruhában és felszereltséggel. A menet vezetője, *Jásdi Balázs* hagyományörző főhadnagy ünnepi beszédében elmondta, hogy újuk során minden hazánkban elhunyt katoná sírját

megkoszorúzzák, politikai hovatartozástól függetlenül, így adva meg a végtisztességet az áldozatoknak.

A Vértesi Erdő Zrt. által emelt emlékművet *Ugrits Tamás*, a Székesfehérvár Egyházmegyei Püspöki Iroda igazgatója szentelte fel, majd állami és önkormányzati vezetők, hagyományörző egyesületek, valamint képviselő-testületi tagok tették le az emlékezés koszorúit.

Az ünnepség zárásaként eldőrdült a honvédeg hagyományörző tagozatának díszágyúja, majd a Szózat után a Magyar takarodót hallhattuk *Kunstár Béla* előadásában.

Sárainé Illés Edina

Vértesi Erdő Zrt.

Kép: **Mudrák Attila**

Huszárok a Vértesben

A második világháború magyarországi hadszínterén kevés olyan terpszakasz adódott, ahol a magyar királyi Honvédség alakulatai huzamosabb ideig eredményes harcot folytattak a megszálló szovjet Vörös Hadsereg alakulatai ellen. Ilyen terpszakasznak számított a Vértes hegység is, melynek területén a magyar királyi 1. huszárhadosztály, mint az egyetlen magyar lovas seregetest több mint két hónapig tartotta állásait a túlerőben levő ellenséges csapatokkal szemben. A 4700 fős, kilenc zászlóaljnyi erőt és kilenc tábori tüzéruveget számláló 1. huszárhadosztály rövid csallóközi újjászervezését követően 1945. január 10-től kapott ismét hadműveleti feladatokat. A Vértes hegység területén folytatott harctevékenységeit többnyire a szovjet túlerő által visszaszorított, vagy az az ellen támadó német kötelékek tehermentesítése céljából hajtott végre. Először a Vértes nyugati részén foglalt el védőállást, majd a Székesfehérvár és a Balaton között végrehajtott sikeres német előretöréssel („Konrad III.” hadművelet) egy időben, néhány eredményes ellen-csapása folytán egy ideig ellenőrzése alá került a hegység - kedvezőbb védelmet nyújtó - keleti része is. Ezen utóbbi sikeres haditettei nyomán vette birtokba Körtvélyes-, illetve Kőhányás-pusztát is. E gyéren lakott kis települések elfoglalása az ellenség kemény ellenállása miatt javarészt közelharc árán történt. Szuronnal, rohamkéssel és kézigránáttal kellett a szívósan védekező szovjet csapatokat lépésről-lépésre visszaszorítani.

